

Første søndag efter Trinitatis

Evangeliesangene – Petter Dass

Nedtegnet av Lindeman i 1866 etter Kristoffer Hansen Torgunnerud, Feiring Annex til Hurdalen

Lazaro og dend rige mand

Christus os fortælet hafuer
Om en mand ret fuld og riig,
Verdens middel, godtz og gafuer
Falt ham till mangfoldelig.
Førde dog it fraadsers væsen
Lefde hver dag vell og kræsen.

Hand og lod sig klæder skjære
Af det dyre purpur-tøy,
Hvilchet hand mon daglig bære
Alle gjort paa moder høj
Alamodig stolt og prægtig
Pralet som en høfding mægtig.

Men der vaar i samme dage
Lazarus een fattig mand
Som for armod maate drage
Med en betler-staf om land
Hand kom for dend rigis dørre
Og om almys lod sig høre.

Samme mand fra fod til skulder
Ofuer hver et legems lem,
Vaar belat med saar og bulder
Viste hverchen huus æj hjem
Og han bad ham maate gifvis
Af de smuler som nedrifvis.

Men Ah! hvad hand bad og prachet
Hand fick æj en smule brød
Hvorfor hand sin lifs thid stached
Sleed og leed stor hungers nød
Dog kom all dend rigis hunde
Slichet ham alt hvad de kunde.

Effter saadan sorg og møde
Kaldet Gud dend arme lem,
Men Guds engler, der hand døde
Kom og hentet sjælen hjem
Schichet ham med ævig glæde
Næst hos Abraham sit sæde.

Strax der effter, da kom thiden
At dend rige falt og af
Hannem følged stor og liden
Med process hen till sin graf.
Men der hand sig om skull' skue
Laa han midt i qvalm og lue.

Da opløfftet hand sit øye
Og med hjertens harm fornam
Lazarum udfrid fra møye
Hvor hand sad hos Abraham
Men han saae dem saa langt borte
At hand naade æj de porte.

Saa tog hand dend synder arme
Til at skrige græsselig,
Fader Abraham forbarme
Ah! forbarm dig ofuer mig!
Og lad mig, fordømte fange
Denne bøn hos dig erlange.

Jeg i denne qvalm hin grumme
Er saa tørstig, tør og heed,
Ah! Lad Lazarum nedkomme
At hans yderst fingerleed
Dyppis kand i vand og vædske
Min forbrente hals at lædske.

Abraham dend gamle fader
Svared: søn betenck med flid
At du paa vellystens gader
Spanchet før din lifvis thid
Da anammet du dit gode
I ald floor og velstand boede.

Lazarus ald trang og hunger
Derimod sin lifsthid leed
Lychen falt ham aldtid tungter
Men nu skal hand hafve fred
Og nu skall din onde dage
Aldrig nogen ende tage.

Du vilt at jeg dig skall skiche
Lazarum fra himlen ned,
Nej min søn, det skeer dog iche
Det skeer æj i ævighed,
Thi hvem ned til dig skall drage
Kommer aldrig hid tilbage.

Ingen kand æj heller komme
Op til oss der ned fra dig
For afgrunden dyb og gromme
Som er mellem dig og mig
Veyene er alt for mange
Milene for stoer' og lange.

Ah! saa beder jeg dig fader
Raabte dend fordømte sjæll
At du for min bøn skyld lader
Lazarum alligevell
Sendis til min faders bolig
Hvor min brødre lefver rolig.

Thi see, jeg paa jorderige
Mig fem brødre efterlod
Lad ham vare dem og sige
At de gjører pligt og bod
Paa det at æj alle mine
Senchis skall med ævig pine.

Abraham tog ham at svare;
De har jo propheterne
Lad dem tage dennem vare
Speyle sig i dem og see,
Lad dem Mose lofbog høre
Og sit lif dereffter føre.

Ah! nej! sagde denne pracker
Det er dermed lidt bevendt,
Moses vaar vell skjøn og vacker
Men de har ham iche kjendt,
Men opstod een død af jorde,
Poenitentz de snarer gjorde.

Hand gaf svar: vil de æj høre
Moses slig en Herrens mand,
Siig, hvad frugt skall de da gjøre
Som er lagt i dødsens land
Det er en forgjefis rente
De afdødis trøst at vente.